

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Danuše Červenkové a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové JUDr. Pavla Horňáka ve věci žalobce: B [redacted] V [redacted] bytem [redacted] proti žalovanému: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o 15 000 000 Kč s přísl., k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. srpna 2013, č.j. 20C 16/2011-110,

t a k t o:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje, ve výroku II. se mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 242.000,- Kč s 3% úrokem z prodlení od 3. 6. 2006 do zaplacení, do 30 dnů od právní moci rozsudku, ohledně částky 14.750.500,- Kč s 3% úrokem z prodlení od 3. 6. 2006 do zaplacení a ohledně 3% úroku z prodlení z částky 15.000.000,- Kč od 9. 8. 1974 do 2. 6. 2006, se rozsudek potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem obou stupňů 222,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně konstatoval porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě v řízení vedeném u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [redacted] žalobu o zaplacení 15.000.000,- Kč spolu s příslušenstvím zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce se domáhal zaplacení částky 15 000 000 Kč s příslušenstvím od 9. 8. 1974 jako přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle zák. č. 82/1998 Sb. Tvrdil, že tato újma mu měla být způsobena nesprávným úředním postupem žalovaného spočívajícím v tom, že o jeho návrhu podanému dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] bylo jednáno až poté, kdy

v roce 2000 došlo k rekonstrukci spisu a o návrhu bylo pravomocně rozhodnuto až rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2007. Žalovaný nespороval, že žalobce u něj uplatnil návrh na předběžné projednání nemateriální újmy ve výši 10 000 000 Kč. Pro takový požadavek však není dán právní základ, protože Úmluva o ochraně základních lidských práv a svobod nabyla v České republice účinnost až v roce 1992. Řízení, které bylo následně vedeno u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDAKCE], ve kterém se žalobce domáhal zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, není nesprávným úředním postupem postiženo, neboť jeho celková délka byla ovlivněna především množstvím procesních návrhů žalobce.

Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 4. 11. 2009, č.j. [REDAKCE] byla žaloba zamítnuta. K odvolání žalobce byl rozsudek zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2010, č.j. [REDAKCE] a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení a soudu I. stupně bylo uloženo zkoumat, jaký vliv může mít na žalobcem uplatněný nárok to, že dne 1. 10. 1979 mu rozsudkem Krajského soudu v Praze byla plně vrácena způsobilost k právním úkonům. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 10. 2. 2011, č.j. [REDAKCE] byla žaloba opět zamítnuta. K odvolání žalobce byl tento rozsudek Městským soudem v Praze, rozsudkem ze dne 20. 7. 2011, č.j. [REDAKCE] potvrzen ohledně původně žalobcem uplatněného nároku na přiznání měsíční renty, a ve zbytku ohledně částky 15 000 000 Kč spolu s příslušenstvím byl rozsudek zrušen a v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, neboť soud I. stupně nesprávně vycházel z toho, že žalobce se podáním ze dne 13. 3. 2000 domáhal zahájení řízení „navrácení způsobilosti k právním úkonům“, což však neodpovídá skutečnosti.

Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že dne 3. 7. 2006 žalobce požádal žalovaného o předběžné projednání nároku na odškodnění za nemateriální újmu za průtahy ve věci původně vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDAKCE] a požadoval odškodnění ve výši 10 000 000 Kč a doživotní rentu ve výši 20.000,- Kč od 1. 7. 2007 s tím, že tato se má navyšovat vždy o 10% v kalendářním měsíci následujícím poté, kdy v předchozím kalendářním měsíci došlo k navýšení indexu cen o 5%. Dopisem ze dne 28. 3. 2008 žalovaný žalobci sdělil, že není ze žádosti zřejmý vznik nároku na tyto částky ani co do důvodu ani co do výše.

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] omezil soud způsobilost žalobce k právním úkonům tak, že nadále není schopen samostatně vystupovat před soudy, ostatními státními orgány a orgány společenských organizací plnicích úkoly státu včetně ústních a písemných podání, návrhů, stížností, odvolání apod. Dále rozhodl, že žalobce není samostatně schopen rozhodovat o svém majetku větší hodnoty a disponovat s ním. Se svým výdělkem je schopen nakládat v rozsahu exekučního minima a s výdělkem, popř. důchodem přesahujícím tuto částku jen v rozsahu jedné poloviny. Není schopen uzavírat manželství a vypovídat jako svědek. NS ČSR rozsudkem ze dne 13. 7. 1973, sp.zn. [REDAKCE] rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972 zrušil v části, ve které byl žalobce omezen v nakládání s majetkem, ve schopnosti uzavírat manželství a vypovídat jako svědek. V rozsahu tohoto zrušení bylo řízení na návrh okresního prokurátora usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 1. 1974, č.j. [REDAKCE] zastaveno. Rozsudkem Okresního soudu pro Prahu-východ ze dne 27. 10. 1977, č.j. [REDAKCE] byl zamítnut návrh žalobce na vrácení plné způsobilosti k právním úkonům. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE] byl tento rozsudek změněn tak, že žalobci byla vrácena způsobilost k právním úkonům. Mezi účastníky nebylo sporu, že tento rozsudek nabyl právní moci v roce 1979. Žalobce návrhem ze dne 9. 8. 1974 se domáhal

zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972 v řízení vedeném pod sp. zn. [REDACTED]

Podáním ze dne 13. 3. 2000 se žalobce domáhal zahájení řízení a vrácení způsobilosti k právním úkonům odňaté mu rozhodnutím Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, sp. zn. [REDACTED]. Řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDACTED]. V dalším soud I. stupně rekapituloval průběh tohoto řízení od 13. 9. 2000, kdy bylo nařízeno první jednání do 16. 5. 2007 s konkrétním uvedením jednotlivých procesních úkonů žalobce, který opakovaně vznášel námitky podjatosti proti soudcům Okresního soudu v Kolíně, dále proti ustanovenému znalci MUDr. Pavlu Flenerovi i soudcům Krajského soudu v Praze a soudcům Vrchního soudu v Praze. Dne 16. 5. 2007 ve věci proběhlo jednání, při kterém byl znalec MUDr. Pavel Flener vyslechnut a byl vyhlášen rozsudek č.j. [REDACTED]. Rozsudkem byl návrh, kterým se žalobce domáhal zrušením rozsudku Okresního soudu v Kolíně sp. zn. [REDACTED] ze dne 28. 9. 1972 zamítnut a bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a o náhradě nákladů řízení státu. Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání, v jeho rámci namítl podjatost všech soudců Krajského soudu v Praze a požádal o odročení jednání. Dne 8. 11. 2007 Krajský soud v Praze při jednání vyhlásil rozsudek č.j. [REDACTED] kterým změnil napadený rozsudek soudu I. stupně tak, že se zrušuje rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDACTED] a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Po právní stránce soud I. stupně nárok žalobce posoudil dle ust. § 13 odst. 1, 2, § 31a odst. 1, 2, 3 zák. č. 82/1998 Sb.

Na základě tohoto právního posouzení dospěl k závěru, že žaloba o 15 000 000 Kč s přísl. není důvodná. Podmínka stanovená citovaným zákonem v ust. § 14 odst. 1, týkající se předběžného projednání nároku byla splněna tak, že se žalobce na žalovaného obrátil citovaným dopisem, i když v rámci tohoto předběžného projednání požadoval méně, než uplatnil v soudním řízení. Žalovaný jeho nárok v rámci předběžného projednání o požadované nižší částce neuznal za oprávněný. Z toho důvodu tuto podmínku soud I. stupně shledal za splněnou. Vyšel z toho, že žalobce podal návrh na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně dne 9. 8. 1974, vedeném u Okresního soudu ve Zlíně (správně zřejmě v Kolíně) sp. zn. [REDACTED] (zřejmě nesprávně uvedená sp. zn.), lze spatřovat nesprávný úřední postup, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, ale neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Žalobce byl omezen ve způsobilosti k právním úkonům částečně na základě rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDACTED] a toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze, který nabyl právní moci dne 14.1.2008. Z hlediska existence nesprávného úředního postupu soud I. stupně v souladu s právním názorem odvolacího soudu, opírajícím se o judikaturu ESLP, jakož i sjednocující stanovisko občanskoprávního obchodního kolegia NS ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, posuzoval délku řízení vedeného o původním návrhu žalobce ze dne 9. 8. 1974 na zrušení sporného rozsudku Okresního soudu v Kolíně za období od 18. 3. 1992 do 14. 1. 2008, kdy bylo řízení pravomocně ukončeno. S přihlédnutím k celkové délce řízení, která se váže k období od 18. 3. 1992, dospěl k závěru o nepřiměřenosti délky řízení, jež tak zakládá existenci nesprávného úředního postupu, když nic nebránilo tomu, aby o návrhu žalobce ze dne 7. 8. 1974 bylo rozhodnuto již před zahájením řízení vedeném u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. [REDACTED] popř. v počátku tohoto řízení právě s ohledem na to, že žalobci již byla způsobilost k právním úkonům vrácena rozsudkem Krajského soudu v Praze

ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE]. Jiný nesprávný úřední postup soud v tomto řízení neshledal, když úkony soudu byly realizovány v přiměřených lhůtách, bylo provedeno množství důkazů a soudy musely reagovat na četná podání a chování žalobce. Soud I. stupně se zabýval dále opodstatněností požadavku žalobce na poskytnutí nemajetkové újmy. I když shledal existenci nesprávného úředního postupu, nedospěl k závěru, že by bylo v daném případě na místě poskytnout žalobci zadostiučinění v podobě peněžité kompenzace, která představuje způsob zásadně subsidiární, nastupující tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování porušení práva. V dané věci byla žalobci způsobilost k právním úkonům zcela vrácena již rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE] a nepřímým tak bylo vyhověno požadavku žalobce, který se primárně domáhal navrácení způsobilosti k právním úkonům, neboť svým návrhem ze dne 9. 8. 1974 požadoval zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] kterým soud jeho způsobilost omezil. V následujícím období po roce 1979 žalobci žádná újma z tohoto důvodu vzniknout nemohla, resp. nejednalo by se o újmu mající příčinnou souvislost v nesprávném úředním postupu v řízení vedeném o jeho původním návrhu ze dne 9. 8. 1974 na zrušení rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972. V souladu s judikaturou ESLP soud není oprávněn v období před rokem 1979 posuzovat okolnosti zakládající porušení práv plynoucích z úmluvy o základních lidských právech a svobodách, neboť vázanost České republiky touto úmluvou nastala až od 18. 3. 1992. Nicméně v daném případě je na místě konstatování porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, když soud tuto nepřiměřenost shledal v délce řízení v době od 18. 3. 1992 do 14. 1. 2008, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o návrhu žalobce ze dne 9. 8. 1974. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že konstatoval porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, a zamítl jeho žalobu na finanční odškodnění nemateriální újmy. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, neboť žalovaný, který měl ve věci plný úspěch a vzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady řízení neměl.

Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání. Uvedl, že v dané situaci se jednalo o nesprávný úřední postup způsobený nepřiměřenou délkou jednání. Uvedl, že s ohledem na zločiny komunismu byl nedůvodně vězněn [REDAKCE]. Jednalo se o nesprávný postup a rozhodnutí, za což mu odškodné náleží. Odkázal na stanovisko kolegia NS ČR ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/06, rozsudek NS ČR sp. zn. 30Cdo 3731/11 a náleze US ČR č. II. ÚS 91/2000. Uvedl dále, že soud I. stupně nerozhodl o jeho rozšířeném nároku na zaplacení 5 000 000 Kč a odkázal na náleze US ČR č. II. ÚS 91/2008 ze dne 13. 4. 2009. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení a současně, aby bylo rozhodnuto o tom, že věc projedná a rozhodne jiný samosoudec.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku a ztotožnil se se závěrem soudu I. stupně.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 205, § 212, § 212a o.s.ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Soud I. stupně vycházel ze skutkového stavu, který byl mezi účastníky nesporný, tedy že žalobce byl omezen ve způsobilosti k právním úkonům rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] když tento rozsudek byl částečně zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13. 7. 1973, sp. zn. 3CZ 38/73, v části, ve které byl

žalobce omezen v nakládání s majetkem, ve schopnosti uzavírat manželství a vypovídat jako svědek, a následně v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno k návrhu okresního prokurátora usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 1. 1974, č.j. [REDAKCE]. Plná způsobilost žalobce k právním úkonům mu byla přiznána rozsudkem Krajského soudu ze dne 1. 10. 1979, č.j. [REDAKCE] kterým byl změněn rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 27. 10. 1977, č.j. [REDAKCE] kterým byl návrh žalobce o navrácení způsobilosti k právním úkonům zamítnut. Nesporné také bylo, že žalobce podal dne 9. 8. 1974 k Okresnímu soudu v Kolíně návrh na zrušení rozsudku ze dne 28. 9. 1972, č.j. [REDAKCE] a o tomto jeho návrhu bylo pravomocně rozhodnuto až rozhodnutím Krajského soudu v Praze, kterým bylo jeho návrhu vyhověno a tento rozsudek nabyl právní moci dne 14. 1. 2008. Soud I. stupně se zabýval délkou řízení a dospěl k závěru, že tato byla nepřiměřená, když ovšem vycházel z toho, že žalobce podal návrh na to, aby mu byla vrácena způsobilost k právním úkonům v roce 2000. Zohlednil to, že tato mu byla vrácena v roce 1979 a vyšel z toho, že návrh, který žalobce podal v roce 1974 byl prakticky návrhem na vrácení způsobilosti k právním úkonům. Tento závěr soudu I. stupně však nemá oporu ve skutkových tvrzeních žalobce ve spise obsažených, neboť žalobce se zcela jednoznačně od roku 1974 domáhal zrušení rozsudku z roku 1972, kterým byl omezen ve způsobilosti k právním úkonům. V tomto řízení byl Okresní soud v Kolíně zcela nečinný, a to přesto, že žalobce, jak vyplývá z obsahu spisu, urgoval projednání svého návrhu dne 21. 10. 1982. Na základě podané stížnosti žalobce u Krajského soudu v Praze [REDAKCE] byl dán pokyn Krajského soudu Praha dne 8. 2. 1993, aby věc byla projednána, když do té doby od podání návrhu, tj. od roku 1974 v této věci soud neprovedl žádný úkon. Pokud věc byla nadále vedena pod jinou spisovou značkou, jednalo se pouze o administrativní záležitost evidence soudních spisů, neboť původní spis musel být rekonstruován, jak opět vyplývá z obsahu spisu. Celková délka řízení, kterou se tedy žalobce domáhal zrušení rozsudku z roku 1972 trvala celkem 33 let a dva měsíce. Neobstojí v tomto závěr soudu I. stupně, že od roku 1979 neměla tato věc pro žalobce žádný význam, neboť mu způsobilost k právním úkonům byla v tomto roce vrácena, když po dobu sedmi let před tím byl omezen ve způsobilosti k právním úkonům a když se zejména domáhal zrušení tohoto rozhodnutí jako nesprávně vydaného již po dvou letech od jeho vyhlášení. Tyto dvě polohy uplatněného nároku nelze zaměňovat, respektive ani ztotožňovat. Správně ovšem soud I. stupně vyšel z toho, že nárok žalobce na odškodnění za takovýto nesprávný úřední postup, který je nepochybně ve věci dán, je možno odškodnit až od doby, kdy Česká republika přistoupila k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod, tj. od 18. 3. 1992. Touto dobou také až do pravomocného skončení věci se soud I. stupně správně zabýval. V souzené věci vydává odvolací soud již třetí rozhodnutí a poukazuje v tomto na předchozí zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2011, č.j. [REDAKCE] kterým odvolací soud vyslovil právní názor v tom smyslu, že se sice nepřihlíží k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě v době, po kterou řízení běželo před 18. 3. 1992, avšak na druhou stranu se bere do úvahy stav, v němž se dané řízení ke dni 18. 3. 1992 nacházelo. Tento právní názor odvolacího soudu soud I. stupně vůbec nerespektoval a ve svém rozhodnutí se k němu ani žádným způsobem nevyjádřil, neboť jak již bylo výše uvedené je zřejmé, že k tomuto datu- tedy k březnu 1992 soud nezačal o návrhu podaném v roce 1974 (před 18 lety) vůbec jednat. Jednání v tomto řízení zahájil až na výslovný pokyn Krajského soudu v Praze v roce 1993, aby o věci bylo jednáno. Skutečnost, že soud nezačal vůbec projednávat návrh žalobce po dobu osmnácti let je tak výrazná a alarmující, a od tohoto stavu bezpochyby odhlédnout nelze. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku velmi podrobně a přesně popsal procesní návrhy žalobce, které se jistě výrazně promítly do délky řízení. Žalobce podával námítky podjatosti proti soudcům, o kterých musel vždy nadřizený soud rozhodnout a objektivně tím docházelo k prodloužení řízení. Návrhy žalobce však jsou návrhy, které občanský soudní řád jako legitimní připouští. Vzhledem k tomu, že o návzích

žalobce soud nejednal 18 let, nelze je bez dalšího označit jako účelově vedené návrhy s úmyslem řízení prodloužit. Soud I. stupně s odkazem na citovaná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. konstatoval, že nepřiměřenou délkou řízení došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené době. S tímto závěrem odvolací soud plně souhlasí. Nesouhlasí však s tím, že by s ohledem na celý průběh řízení, kdy jak již bylo výše uvedeno, nelze odhlédnout bez dalšího k průběhu řízení v době před rokem 1992 (18 let), přestože žalobce urgoval projednání své věci po 6 letech, byl soud zcela nečinný. Omezení způsobilosti k právním úkonům je velmi závažným zásahem do práv občana. Jedná se o typ řízení, který má pro každého člověka velmi zásadní význam a z toho důvodu by bylo důvodné finanční zadostiučinění za nemateriální újmu navýšit. Soud odvolací ovšem nemohl nepřihlédnout k délce řízení vyvolané návrhy žalobce, byť byly činěné v souladu s občanským soudním řádem. Proto navýšení odškodnění žalobci nepřiznal, ale současně ho ani nesnížil z důvodů délky řízení, vyvolané procesními kroky žalobce, proto, že do doby reálného zahájení řízení po dobu 18 let, byl soud zcela nečinný.

Odvolací soud z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva není dostatečným odškodněním nemateriální újmy žalobce za nepřiměřenou délku řízení. Přiznal žalobci náhradu za nemajetkovou újmu za dobu řízení v délce 16 let a dva měsíce, jak správně konstatoval soud I. stupně. Za každý rok řízení žalobci přiznal částku 15 000 Kč, tj. celkem 242.000,- Kč spolu s 3% úrokem z prodlení ode dne 3. 6. 2006, kdy žalobce svůj nárok u žalovaného uplatnil (úrok z prodlení, který žalobce uplatnil v žalobě byl nižší, než který v té době představoval zákonný úrok z prodlení). Vzhledem k tomu, že finanční prostředky budou vypláceny ze státního rozpočtu, respektoval odvolací soud nutný administrativní průběh a dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. umožnil žalovanému zaplatit tuto částku v lhůtě delší, než zákonně a tuto stanovil v délce třiceti dnů.

Ve zbytku uplatněného nároku, včetně příslušenství byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen, když ohledně částky 5 000 000 Kč žalobce svůj nárok vůči žalovanému neuplatnil v rámci předběžného projednání návrhu, a ve zbyvajících částech odvolací soud potvrdil napadený rozsudek, poté když uplatněnou výši neshledal důvodnou. V tomto rozsahu byl proto rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrzen.

Odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně o věci samé, proto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl dle ust. § 224 odst. 3 o.s.ř. a přiznal žalobci vzniklé náklady v tomto řízení v celkové částce 222,- Kč - jízdné z [redacted] do Prahy a zpět- při účasti na třech jednání, a to jednoho jednání před soudem I. stupně a 2x při jednání soudu odvolacího.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jehož přípustnost přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 27. června 2014

Mgr. Danuše Červenková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Dastychová